

Formanden: Rigsdagsmanden for Holstebro Amt 2den Valgfreds har Ordet.

Sjæbnering: Efterat den ærede Minister er gaaet ind paa Forslaget, kan der ganske vist i den Henseende ikke reises nogen Indsigelse. Iøvrigt kommer det mig for, som om den ærede Minister derved har udleveret Advocaterne til en ny Autoritet; det synes mig, som om Advocaterne nu ikke mere ere ansatte der, hvor de virkelig ere ansatte, men at de paa eengang ere blevne ansatte ved Folkethinget, og ere blevne dets Ejere, saaledes at det kan vælges, hvem det vil, og paanøde ham Førelsen af en Sag for 2000 Rd., som idetmindste Mange i Folkethinget have meent var 5000 Rd. værd. Jeg synes ikke, at det er ganske rigtigt paa den Maade at udlevere en vis Klasse Statsborgere til en Forretning, med Hensyn til hvilken det er tvivlsomt, om den paaligger dem, og jeg for min Part vilde ikke have stillet et Forslag derom, naar Forskjellen imellem, hvad der virkelig fortjenes og hvad der betales, er saa stor, som det her er sagt. Jeg synes derfor, at om der ikke var nogen anden Grund, der kunde bevæge den ærede Forslagsstiller til ikke at bringe sit Forslag videre, maatte det være et Slags Værmsjæbnerighed med denne Klasse Medborgere, og et Duffe om ikke at bringe Ministeren til paa den Maade at udlevere dem.

Schiern: Idet jeg for mit Vedkommende skal stemme for Forslaget, kan jeg ikke tilbageholde en Bemærkning, som jeg ved en anden Leilighed her har havt Anledning til at gjøre, nemlig, at det for mig allerede var indlysende at naar en Lov har overladt en stor, offentlig Statsmagt, istedetfor Øvrigheden, at vælge en offentlig Actor, da maa ogsaa denne Statsmagt derved have erholdt en tilsvarende Myndighed, den maa derved have faaet samme Myndighed som Øvrigheden til at kunne forpligte Vedkommende til at modtage Hvervet. Jeg tilføjer, at dette ogsaa maatte bestyrkes med Hensyn til en Forordning, der i en væsentlig Grad ligger til Grund for Rigsretsloven af 3die Marts 1852, nemlig til Reglementet for Rigsretten i Norge, men, da der

dog synes hos Enkelte at herske nogen Tvivl desangaaende, kan det vistnok ikke kaldes uhensigtsmæssigt, om denne Forpligtelse nu bestemmes, og jeg skal altsaa, som bemærket, stemme for Loven. I Forbigaaende tillader jeg mig at henstille til den ærede Forslagsstiller, om det ikke var ligesaa passende, istedetfor Ordet „Høiesteretsadvocat,“ at sætte — saaledes som Tilfældet er i det Reglement, som jeg har sigtet til, — „en offentlig beskiftet Sagfører.“

Monrad: Jeg troer dog ikke, at man kan paalægge nogen Sagfører, der ikke er vant til den mundtlige Procedure, at paatage sig en saadan Sag.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sattes Lovforslagets Overgang til 2den Behandling under Afstemning, og vedtoges eenstemmig med 77 St.

Ændringsforslag indkrævedes til næste Dags Middag.

Efter Dagsordenen gik man derefter over til 1ste Behandling af Forslag til Lov, indeholdende nogle Forandringer i Fæstelovgivningen (s. Anh. A. Spalte 521).

J. A. Hansen: Efterat det mere og mere viser sig, at Modstanden imod en Afsløsningslov for Fæstevæsenet vedbliver saavel fra Regjeringens som fra anden Side, vil det fremtidigt være nødvendigt for dem, der troe, at en Afsløsning af dette Forhold ikke alene vil være ønskelig og rigtig men ligefrem nødvendig, saavidt det lader sig gjøre, at faae det Forviklede og Forkvælede i dette Forhold nogenlunde rensat og gjort klart ved Lovgivningsforandringer. For det Første er Fæstelovgivningen i mange Retninger ikke saaledes opretholdt i den senere Arrække, at jo Praxis paa forskjellige Maader har tilfidesat Lovgivningen, og at dette i mangfoldige Tilfælde henstaar vedvarende upaataalt; men dernæst er de senere Aars Lovgivning, navnlig fra 1810 og 1812, indtil vor frie Forfatning blev indført her i